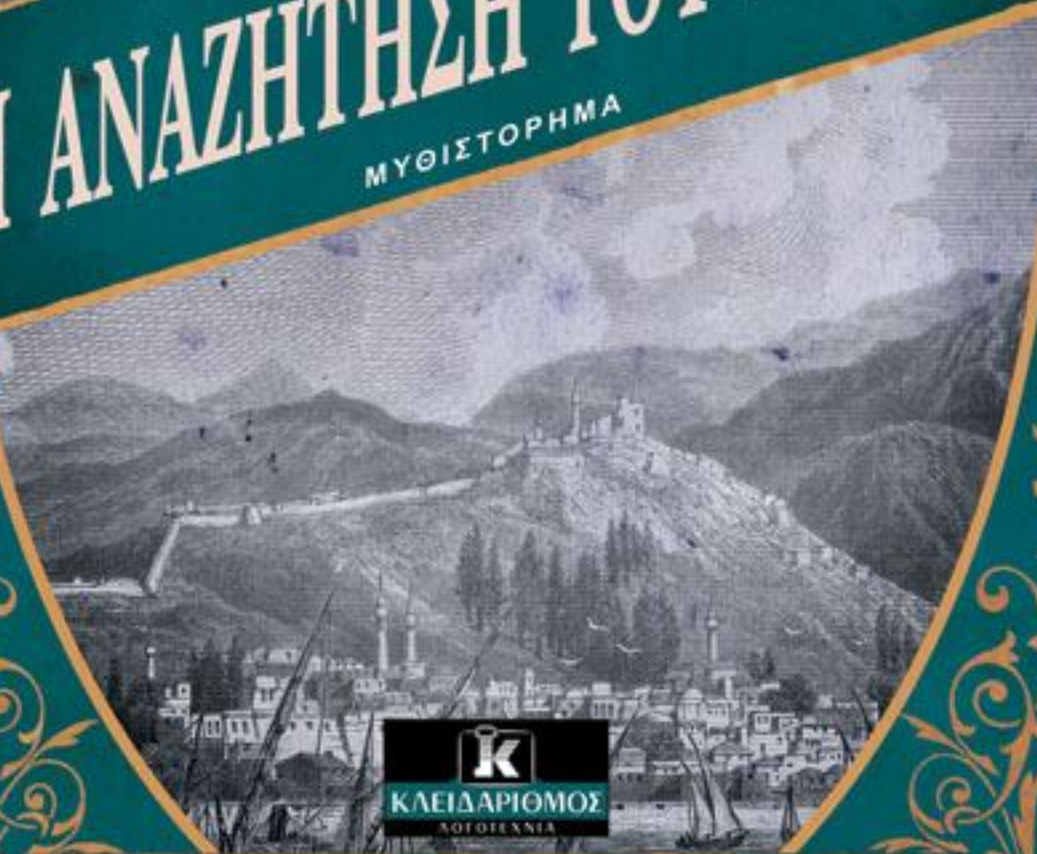

NICK RENNISON

Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΡΒΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ 1870

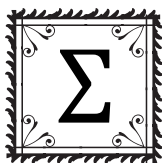
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΛΟΝΔΙΝΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

κυμμένος πάνω από τη ρηχή λεκάνη με τα χημικά στον σκοτεινό του θάλαμο, ο Άνταμ Κάρβερ παρακολουθούσε την εικόνα να εμφανίζεται στη φωτογραφική πλάκα. Αργά αργά, μέσα από το σκοτάδι, εμφανίστηκαν τα αχνά περιγράμματα των κτιρίων ενός δρόμου του Λονδίνου. Οι τοίχοι και οι κεραμοσκεπές με την ασημόγκριζη απόχρωση πήραν υπόσταση πάνω στη φωτογραφική πλάκα που κολυμπούσε στο υγρό του δοχείου. Ο Άνταμ άφησε έναν φευγαλέο αναστεναγμό ικανοποίησης όπως έβλεπε την εικόνα να αποκτά μορφή. Τον διέκοψε μια ξαφνική εισβολή φωτός στον μικρό χώρο καθώς η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

«Τι είναι, Κούντ; Δεν βλέπεις ότι είμαι απασχολημένος; Κλείσε αυτή την αναθεματισμένη πόρτα. Το φως θα καταστρέψει τη φωτογραφία.»

«Κάποιος έχει έρθει να σε δει.»

«Ποιος;»

«Μια κυρία.»

«Σπάνια με επισκέπτονται κυρίες στην οδό Ντάουτι, Κούντ. Πόσο μάλλον όταν είναι μόνες.»

«Καλά, μπορεί να είναι κυρία, μπορεί και να μην είναι. Όμως κάθεται εδώ. Στο καθιστικό.»

Ακόμα σκυμμένος πάνω από τον φωτογραφικό εξοπλισμό, ο Άνταμ γύρισε και κοίταξε πίσω του. Παρατηρούσε ανυπόμονα τον Κουίντ να κλείνει την πόρτα του σκοτεινού θαλάμου βυθίζοντάς τον στο συνηθισμένο μισοσκοτάδο που θύμιζε σούρουπο. Άκουσε τα βήματα του Κουίντ να απομακρύνονται στον διάδρομο. Ο Άνταμ αναρωτήθηκε ποια θα μπορούσε να είναι η γυναίκα που τον περίμενε στο καθιστικό. Καμία απ' όσες γνώριζε δεν θα έθετε σε κίνδυνο την υπόληψή της με μια επίσκεψη στο σπίτι ενός εργένη τζέντλεμαν. Και οι λίγες γυναίκες που γνώριζε και δεν ήταν κυρίες ήξεραν ότι δεν έπρεπε να τον επισκέπτονται στο σπίτι. Βεβαίως, υπήρχε μόνο ένας τρόπος να το ανακαλύψει. Όποια κι αν ήταν, όμως, ήταν φοβερά αγενές να την αφήσει να τον περιμένει.

Ωστόσο ο Άνταμ ένιωθε ενοχλημένος από τη διακοπή. Η δουλειά του πήγαινε πολύ καλά. Από το πρωί είχε φέρει τρεις απόψεις των δρόμων του Λονδίνου από το σκοτάδι στο φως. Όποτε είχε λόγους να αμφισβητεί αυτό που έκανε, ένα αποδοτικό χρονικό διάστημα στον σκοτεινό θάλαμο ήταν αρκετό για να καθησυχάσει τις αμφιβολίες του. Κατέγραφε την πόλη για την αιωνιότητα, για ένα μέλλον που οι Λονδρέζοι, στο τριακοστό τρίτο έτος της βασιλείας της Βικτορίας, δεν μπορούσαν να φανταστούν. Αν κάποιος Νεοζηλανδός από το Μακόλι καθόταν ποτέ στις σπασμένες αψίδες της Γέφυρας του Ουέστμινστερ για να αγναντέψει τα ερείπια του Λονδίνου, τότε θα είχε έναν οδηγό γι' αυτό που ήταν κάποτε η πόλη. Οι φωτογραφίες του Άνταμ και άλλων πρωτοπόρων που γνώριζε θα επιζούσαν, δείχνοντας στον επισκέπτη όσα είχαν χαθεί. Μερικοί φίλοι –όπως ο καθηγητής Φιλντς– τον είχαν μαλώσει που είχε εγκαταλείψει την αρχαιολογία και τον κόσμο της κλασικής εποχής γι' αυτό το νέο χόμπι της αποτύπωσης των αρχιτεκτονημάτων του Λονδίνου, ωστόσο ο Άνταμ ήταν βέβαιος ότι, με τον δικό του τρόπο, υπηρετούσε τον ίδιο σκοπό με αυτούς. Βοηθούσε τον

αρχαιολόγο του μέλλοντος. Αν η συγκεκριμένη τεχνολογία υπήρχε στο παρελθόν, πόσα θα έδινε άραγε ο Φιλντς για να αποκτήσει φωτογραφίες από την Αθήνα του Περικλή ή τη Ρώμη του Καίσαρα;

Όμως τώρα δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Ήταν υποχρεωμένος να εγκαταλείψει τη δουλειά του και να μάθει τι ήθελε αυτή η γυναίκα. Πήρε την πλάκα από τη λεκάνη και την ακούμπησε προσεκτικά στον πάγκο που διέτρεχε τον πλαϊνό τοίχο του δωματίου. Έβγαλε τη μακριά λευκή ποδιά που συνήθιζε να φοράει για να προστατεύει τα καθημερινά του ρούχα από τα χημικά που χρησιμοποιούσε, φόρεσε το σακάκι που είχε βγάλει και βγήκε από τον σκοτεινό θάλαμο.

Ο Κουίντ κοντοστάθηκε στο βάθος του διαδρόμου, μπροστά στην πόρτα του καθιστικού. Έδειξε με το χοντρό του δάχτυλο το άνοιγμα και μουρμούρισε «Εκεί μέσα», λες και υπήρχε περίπτωση ο Άνταμ να είχε ξεχάσει προς στιγμήν πού βρισκόταν το καθιστικό του σπιτιού του.

Ο Άνταμ πέρασε την πόρτα και ο Κουίντ τον ακολούθησε. Χάρηκε και αναστατώθηκε όταν είδε ότι η κυρία που τον περίμενε ασυνόδευτη ήταν μια όμορφη κοπέλα. Μια πολύ όμορφη κοπέλα. Καθόταν στη μόνη καρέκλα στο δωμάτιο που δεν ήταν καλυμμένη με παλιές εφημερίδες. Όλα επάνω της προκαλούσαν τον θαυμασμό και αιχμαλώτιζαν την προσοχή. Τα καστανοκόκκινα μαλλιά της, που έμοιαζαν φυσικά με έναν σχεδόν παλιομοδίτικο τρόπο, ήταν μακριά και στιλπνά και μισόκρυβαν το μικρό καπέλο που ισορροπούσε στην κορυφή του κεφαλιού της. Η χλωμή, σχεδόν γαλακτώδης επιδερμίδα της δεν είχε ανάγκη από πούδρες ή καλλυντικά. Στα γαλαζοπράσινα μάτια της σκιρτούσε και έλαμπε η ζωή. Ο Κόσμο Τζαρντίν, ο προραφαηλίτης ζωγράφος, τον οποίο ο Άνταμ γνώριζε από την εποχή που πήγαινε σχολείο στο Σριούσμπερι, δεν θα δίσταζε να τη χαρακτηρίσει «καλλονή».

Αντικρίζοντας τα κάλλη της επισκέπτριας, ο Άνταμ ξαφνικά συνειδητοποίησε την ακαταστασία του εργένικου σπιτιού του, τις στοίβες βιβλίων με τις οποίες ήταν γεμάτο το δωμάτιο και τα χαρτιά που ήταν σκόρπια παντού. Έσυρε το δάχτυλό του πάνω στο στρώμα της σκόνης που κάλυπτε το τραπέζι στο κέντρο του δωματίου. Ελαφρώς ντροπιασμένος, πρόσεξε ότι το δάχτυλό του είχε ακόμα λεκέδες από τα χημικά που χρησιμοποίησε.

«Αυτό το μέρος είναι σκέτος στάβλος, Κούντ. Ντρέπομαι που η επισκέπτριά μας μας βλέπει σ' αυτό το χάλι.»

Καθώς μιλούσε, ο Άνταμ έκανε μια αμυδρή υπόκλιση προς την κοπέλα. Εκείνη την υποδέχτηκε με μια σχεδόν τσαχπινική κλίση του κεφαλιού.

«Δεν είχα ούτε τον χρόνο ούτε την όρεξη ν' αρχίσω να κόβω βόλτες με το φτερό του ξεσκονίσματος», είπε ο Κούντ. «Αν σκοπεύεις ν' αρχίσεις τις γκρίνιες για λίγη σκόνη, καλύτερα να πάρουμε υπηρέτρια.» Και λέγοντας αυτό, γύρισε και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο Άνταμ κοίταξε ξανά την κοπέλα, χαμογέλασε και σήκωσε τους ώμους του. «Ο Κούντ», είπε, «είναι λιγάκι απρόβλεπτος. Το 1867 βρεθήκαμε και οι δυο μας ως μέλη μιας αποστολής στη Μακεδονία. Σαλπάρουμε από τη Θεσσαλονίκη για την πατρίδα, και από τότε είναι μαζί μου. Θα τον αποκαλούσα βαλέ μου, αλλά, όπως βλέπετε, ελάχιστες από τις αρετές του παραπέμπουν στα προσόντα ενός υπηρέτη.» Ο Άνταμ χαμογέλασε ξανά. «Βεβαίως, κι εγώ ο ίδιος διαθέτω ελάχιστες από τις αρετές που αποδίδονται σ' έναν αφέντη. Γι' αυτό και ταιριάζουμε μια χαρά.»

«Ο κύριος Κούντ ήταν εξαιρετικά ευγενικός όταν με οδήγησε στο δωμάτιο, κύριε Κάρβερ. Δεν έχω παράπονα όσον αφορά αυτόν τον τομέα.» Η κοπέλα φαινόταν να διαθέτει απόλυτη αυτοκυριαρχία και η ακαταστασία γύρω της έδειχνε πε-

ρισσότερο να τη διασκεδάζει παρά να την αναστατώνει. «Ούτε κι εγώ είμαι τόσο απαιτητική νοικοκυρά ώστε να ανησυχώ για λίγη σκόνη. Είναι τόσο σημαντικό αυτό που πρέπει να συζητήσω μαζί σας ώστε μια τόσο μικρή αταξία στο σπίτι μοιάζει με παρωνυχίδα.»

Τα αγγλικά της ήταν τέλεια, αλλά ο Άνταμ πρόσεξε μια μικρή υποψία ξενικής προφοράς.

«Δεν έχω ιδέα τι θα μπορούσε να είναι αυτό, κυρία μου.» Ο Άνταμ παρέμενε επιεικώς εν συγκύσει. «Αν και πολύ θα ήθελα να ήταν αλλιώς, είμαι υποχρεωμένος να ομολογήσω ότι δεν είχα τη χαρά να σας συναντήσω έως σήμερα.»

«Όχι, δεν έχουμε συναντηθεί. Παρ' όλα αυτά, γνωρίζω κάτι για σας, κύριε Κάρβερ.»

«Αλήθεια; Και τι είναι αυτό που γνωρίζετε; Κάτι θετικό για μένα, να υποθέσω;»

«Γνωρίζω πως ονομάζεστε Άνταμ Μπρούνελ Κάρβερ. Ότι ο πατέρας σας ήταν ο Τσαρλς Κάρβερ, ο βαρόνος των σιδηροδρόμων.»

Ο Άνταμ σκίρτησε ελαφρά με την αναφορά του ονόματος του πατέρα του. Ακόμα και τώρα, τέσσερα χρόνια αφότου είχε δει το χρώμα να δέχεται το φέρετρο του πατέρα του στο Κοιμητήριο του Κένσαλ Γκριν, δεν του άρεσε να θυμάται τον θάνατό του. Άραγε η γυναίκα, αναρωτήθηκε, γνώριζε κάτω από ποιες περιστάσεις είχε φύγει απ' αυτόν τον κόσμο ο Τσαρλς Κάρβερ; Μάλλον όχι. Ελάχιστοι άνθρωποι τις γνώριζαν. Δύο από τους πιο στενούς συνεργάτες του πατέρα του είχαν αναλάβει να κρατήσουν τις λεπτομέρειες κρυφές από το ευρύ κοινό. Άλλωστε, αν δεν τα είχαν καταφέρει, θα ήταν αδύνατο να κάνουν την ταφή στο Κένσαλ Γκριν. Όμως αυτή η κοκκινομάλλα ήταν απίθανο να ξέρει κάτι γι' αυτό. Μάλιστα, ο Άνταμ δυσκολευόταν να αποτολμήσει κάποια πρόβλεψη σχετικά με το πώς ήξε-

ρε οτιδήποτε για τους Κάρβερ. Όπως και για ποιον λόγο του έκανε επίσκεψη στο σπίτι του εκεί στην οδό Ντάουτι.

«Γνωρίζω ότι υποχρεωθήκατε να εγκαταλείψετε το Κέιμπριτζ όταν πέθανε ο πατέρας σας», συνέχισε η επισκέπτρια, «και ότι ταξιδέψατε μαζί με τον καθηγητή Μπέρτον Φιλντς στην Ευρωπαϊκή Τουρκία. Απ' ό,τι φαίνεται, και με τον κύριο Κούντ. Ότι εκδώσατε ένα βιβλίο όταν επιστρέψατε, με τον τίτλο *Ταξίδια στην Αρχαία Μακεδονία*, που σας έκανε πασίγνωστο στον συγγραφικό κόσμο.»

Ο Άνταμ είχε ξαναβρεί τον αέρα του. Γέλασε. «Η ελάχιστη διάκριση που εξασφάλισα με την έκδοση του βιβλίου μου διήρκεσε περισσότερο από τα χρήματα που μου έδωσε ο εκδότης. Αν υπήρξα ποτέ πασίγνωστος, σίγουρα τους τελευταίους μήνες έχω μάλλον περάσει στην αφάνεια.»

«Ωστόσο είναι πολλοί οι άνθρωποι που θαυμάζουν ιδιαίτερα τα βιβλία σας.»

«Ανάμεσά τους κι εσείς ελπίζω, δεσποινίς...;» Ο Άνταμ άφησε μετέωρο ένα ερωτηματικό μετά το όνομα της επισκέπτριας, αλλά η προσπάθεια να ανακαλύψει την ταυτότητά της ήταν ανεπιτυχής. Εκείνη απλώς το αγνόησε.

«Πράγματι, κύριε Κάρβερ, θαυμάζω τόσο τα βιβλία σας που δεν δίστασα να θέσω σε κίνδυνο την υπόληψή μου με το να έρθω εδώ για να σας το εκφράσω αυτοπροσώπως.»

«Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι κανένας δεν θα μάθει για την επίσκεψή σας εκτός από εμένα και τον Κούντ. Σε ό,τι με αφορά, είμαι η προσωποποίηση της διακριτικότητας, και ο Κούντ είναι αυτό που λέμε “τάφος”. Έτσι, η υπόληψή σας είναι ασφαλής όσο και ο χρυσός του θησαυροφυλακίου της Τράπεζας της Αγγλίας.»

«Είμαι ευγνώμων για τις διαβεβαιώσεις σας, κύριε.» Καθισμένη ντροπαλά μέσα σ' εκείνο το χάος, η γυναίκα μιλούσε χαμηλόφωνα και σοβαρά, όμως ο Άνταμ διέκρινε στη φωνή της

μια αμυδρή, υποβόσκουσα ειρωνεία. «Το σκέφτηκα αρκετά πριν πάρω την απόφαση να σας επισκεφθώ. Ξέρω ότι ίσως θα έπρεπε να είχα στείλει πρώτα το επισκεπτήριό μου ή να είχα έρθει με έναν συνοδό. Ή να είχα ενεργήσει με οποιονδήποτε άλλον τρόπο εκτός από αυτόν που τελικά επέλεξα. Όμως ήμουν τόσο αποφασισμένη να σας δω.»

Ο Άνταμ είχε πια επίγνωση της υποκρισίας, πιθανόν και της ανειλικρίνειας, των τρόπων της επισκέπτριάς, ωστόσο μια όμορφη κοπέλα που δήλωνε αποφασισμένη να τον δει δεν ήταν καθημερινό γεγονός. Ένωθε αρκετά χαρούμενος ώστε να αγνοήσει τις όποιες αμφιβολίες μπορούσε να έχει για τους λόγους της άφιξής της στο κατώφλι του.

«Είμαι σίγουρος ότι οι λόγοι για τους οποίους ενεργήσατε όπως ενεργήσατε είναι αρκετά σημαντικοί ώστε να βαρύνουν περισσότερο από οποιαδήποτε μικρή παραβίαση των κανόνων εθιμοτυπίας, κυρία μου.»

«Έχετε δίκιο. Πράγματι, έχω σημαντικούς λόγους που ήρθα εδώ. Όμως, προτού σας τους εμπιστευθώ, πρέπει να σας πω κάποια πράγματα για μένα.»

Επιτέλους, σκέφτηκε ο Άνταμ, μα δεν είπε τίποτα.

«Λέγομαι Έμιλι Μέιτλαντ. Δεν είμαι από το Λονδίνο. Στην πραγματικότητα, έχω να έρθω εδώ από κοριτσάκι. Η μητέρα μου κι εγώ ζήσαμε πολύ καιρό στο εξωτερικό. Έχουμε μείνει σε διάφορα μέρη. Στην Κωνσταντινούπολη. Στην Αθήνα. Στη Ρόδο. Τα τρία τελευταία χρόνια ζούμε στη Θεσσαλονίκη. Μια πόλη την οποία, βεβαίως, γνωρίζετε καλά.»

«Ασυνήθιστη επιλογή ως τόπος διαμονής, δεσποινίς Μέιτλαντ.»

Ο Άνταμ είχε εκπλαγεί. Θυμόταν το λιμάνι της Θεσσαλονίκης και τα σπίτια που ήταν χτισμένα αμφιθεατρικά ξεκινώντας από την παραλία, έπειτα σκαρφαλώνοντας στις απότομες πλαγιές και φτάνοντας τελικά έως το κάστρο στην κορυφή.

Θυμήθηκε τους ασβεστωμένους τοίχους των σπιτιών της πόλης και τα μακριά πέτρινα δάχτυλα των μιναρέδων που έδειχναν προς τον ουρανό. Από μακριά ήταν όμορφο ως θέαμα, αλλά ήταν ένα ιδιαίτερα ανθυγιεινό μέρος, που οι φήμες έλεγαν ότι μαστιζόταν από ελονοσία. Ποιον λόγο είχαν μια νέα κοπέλα και η μητέρα της να μείνουν εκεί; Όπως θυμόταν, στη Θεσσαλονίκη υπήρχε μια μικρή αγγλική κοινότητα, που την αποτελούσαν κυρίως έμποροι και τραπεζίτες, όμως δυσκολευόταν να πιστέψει ότι περιλάμβανε και πολλές γυναίκες που ζούσαν μόνες.

«Υπάρχουν συγκεκριμένοι λόγοι που επιλέξαμε τη Θεσσαλονίκη», είπε η Έμιλι, νιώθοντας την έκπληξή του, αν και δεν προσφέρθηκε κιόλας να αποκαλύψει ποιοι ήταν. «Ήρθαμε στο Λονδίνο φέτος την άνοιξη. Ένας μακρινός συγγενής του πατέρα μου είχε πεθάνει και ανακαλύψαμε πως ήμασταν κληρονόμοι του. Χρειάστηκε να επισκεφθούμε τους δικηγόρους ώστε να ρυθμίσουμε τα ζητήματα της κληρονομιάς.»

Η κοπέλα σταμάτησε να μιλάει, σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε τον Άνταμ. Εκείνος χαμογέλασε και της έκανε μια χειρονομία που ήλπιζε ότι θα μπορούσε να εκληφθεί ως ενθάρρυνση για να συνεχίσει.

«Παρ' όλα αυτά, δεν χρειάζεται να σας κουράζω με τις λεπτομέρειες των οικογενειακών μας υποθέσεων», συνέχισε. Ο Άνταμ συνειδητοποίησε ότι συμφωνούσε με την επισκέπτριά του, αλλά δάγκωσε τη γλώσσα του. «Πρέπει να φτάσω στο σημείο της ιστορίας μου όπου γίνεται εμφανές για ποιον λόγο σάς επισκέφθηκα με τόσο παράδοξο τρόπο.»

Η δεσποινίς Μέιτλαντ πέρασε την παλάμη της από το μπροστινό μέρος του φορέματός της, σαν να έδιωχνε έτσι έναν κόμπο από λινό που είχε προσέξει πριν από λίγο.

«Όταν η αποστολή σας έφτασε στη Θεσσαλονίκη το καλοκαίρι του 1867, η μητέρα μου κι εγώ είχαμε μόλις μετοικήσει

στην πόλη. Μέναμε σ' ένα ξενοδοχείο της προκουαίας. Σας είδαμε να φτάνετε με το ατμόπλοιο από την Κωνσταντινούπολη. Μόλις αποβιβάστηκατε, καταλάβαμε ότι ήσασταν Άγγλοι. Αποφασίσαμε ότι...»

Ο Άνταμ δεν θα μάθαινε ποτέ τι είχαν αποφασίσει η δεσποινίς Μείτλαντ και η μητέρα της. Τα λόγια της πνίγηκαν σ' έναν τρομερό σαματά που ερχόταν από τη μεριά του σκοτεινού θαλάμου. Ο ήχος θύμιζε έκρηξη σε υαλοπωλείο. Μόλις ο θόρυβος καταλάγιασε, ο Άνταμ και η επισκέπτριά του κοιτάχτηκαν έκπληκτοι και συγκλονισμένοι. Ξαναβρήκε πρώτος την αυτοκυριαρχία του.

«Με συγχωρείτε μια στιγμή, πρέπει να πάω να δω τι κάνει ο Κουίντ.» Έκανε μια υπόκλιση και βγήκε από το δωμάτιο, αφήνοντας τη γυναίκα καθισμένη μέσα σ' ένα χάος από βιβλία και χαρτιά. «Και γιατί προέκυψε όλος αυτός ο διαβολεμένος σαματάς», πρόσθεσε βγαίνοντας.

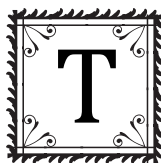
Έλειπε τόσο διάστημα όσο ήταν απαραίτητο για να μάθει πως ο Κουίντ, θιγμένος από τις παρατηρήσεις για τη σκόνη και τη βρομιά, καθάριζε τον εξοπλισμό του σκοτεινού θαλάμου όπου κάμποσες γυάλινες φωτογραφικές πλάκες είχαν γίνει κομμάτια πέφτοντας στο πάτωμα –από μόνες τους, σύμφωνα με τον Κουίντ. Αφού έμεινε μόλις λίγα λεπτά, απλώς για να βρίσει τον υπηρέτη του για την αδεξιότητά του, ο Άνταμ ξαναγύρισε βιαστικά στο καθιστικό και στην επισκέπτριά του.

«Ζητώ συγγνώμη για τον Κουίντ. Ταύρος εν υαλοπωλείω...»

Τα λόγια του σκάλωσαν στον λαιμό του συνειδητοποιώντας ότι μιλούσε σ' ένα κενό δωμάτιο. Η καρέκλα ήταν άδεια. Η Έμιλι Μείτλαντ είχε φύγει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ην επόμενη μέρα, ο Άνταμ ήταν καθισμένος στη Λέσχη Μάρκο Πόλο, ακούγοντας τον κύριο Μούρχαους να μιλάει για διάφορα θέματα που περνούσαν φευγαλέα από το άστατο μυαλό του. Η Λέσχη Μάρκο Πόλο, που είχε ιδρυθεί στις αρχές του 1800 από μια ομάδα αξιωματικών του στρατού οι οποίοι είχαν υπερτήσει στην Ινδία και είχαν ταξιδέψει στην υπόλοιπη Ασία, δεν ήταν και η πιο γνωστή λέσχη του Λονδίνου, αλλά, όπως πίστευαν τα μέλη της, ήταν η πιο ευχάριστη, και, με τον δικό της ιδιαίτερο τρόπο, διέθετε το μεγαλύτερο κύρος. Μόνο στους τζέντλεμεν που σε κάποια φάση της ζωής τους είχαν ταξιδέψει πολύ, αφήνοντας πίσω τους τις ανέσεις του πολιτισμού, επιτρεπόταν να γίνουν μέλη στο Μάρκο Πόλο: Μικρές ερασιτεχνικές περιηγητικές εξορμήσεις στη Γαλλία ή στην Ιταλία δεν αποτελούσαν επαρκείς προϋποθέσεις εισδοχής. Ο ίδιος ο Άνταμ είχε δυσκολευτεί να πείσει την επιτροπή μελών ότι τα ταξίδια του στα βουνά της Μακεδονίας ήταν αρκετά επικίνδυνα και δύσκολα ώστε να του ανοίξουν τις πόρτες του Μάρκο Πόλο. Μόνο με την υποστήριξη του γραμματέα της λέσχης, του Μπάξεντεϊλ, ενός άντρα που στη δεκαετία του 1850 είχε περάσει δύο χειμώνες σε μια σκηνή ιγκλού μιας οικογένειας Εσκιμώων στον βόρειο Καναδά και έτσι μπορούσε να μιλάει από θέση ισχύος για θέματα κινδύνου και έλλειψης ανέσεων, μπορούσε

να γίνει δεκτός. Ο Μπάξεντεϊλ είχε απολαύσει το βιβλίο *Ταξίδια στην Αρχαία Μακεδονία* και δήλωσε ότι πίστευε πως ο συγγραφέας του άξιζε να ενταχθεί στον πίνακα μελών της λέσχης. Λίγες μέρες αφότου ο γραμματέας εξέφρασε την άποψή του, ο Άνταμ έγινε δεκτός στο Μάρκο Πόλο. Δεκατρείς μήνες μετά την εισδοχή του, λάτρευε τη λέσχη και είχε περάσει πολλές χαρούμενες μέρες στα κτίρια της λέσχης στην οδό Παλ Μαλ.

Ο κύριος Μούρχαους, ο συνομιλητής του Άνταμ τη συγκεκριμένη μέρα, ήταν το γηραιότερο μέλος της λέσχης. Πριν από πολλές δεκαετίες, όταν ο Λόρδος Μπάιρον είχε κάνει μόδα ανάμεσα στους δυσαρεστημένους εύπορους νεαρούς τα ταξίδια στο εξωτερικό προς αναζήτηση εμπειριών που δεν υπήρχε περίπτωση να ζήσει κανείς στην Αγγλία, ο εικοσιπεντάχρονος τότε Μούρχαους είχε σαλπάρει για τη Μέση Ανατολή. Αφού έφτασε στο αρχαίο λιμάνι της Σιδώνας, είχε ταξιδέψει στη Δαμασκό και έπειτα είχε διασχίσει τις αχανείς ερήμους της Συρίας, με τη συνοδεία μόνο ενός δήθεν φιλικού Άραβα υπηρέτη που τον έλεγαν Ιμπραήμ. Ύστερα από πορεία περίπου εκατόν τριάντα χιλιομέτρων, ο Ιμπραήμ είχε παραδώσει τον κύριο Μούρχαους σ' έναν Βεδουίνο φύλαρχο με αντάλλαγμα δύο καμήλες και καμιά δεκαριά ασκιά νερό. Ο Βεδουίνος, πανευτυχής που είχε αγοράσει έναν νέο και όμορφο Φράγκο υπηρέτη σε τόσο χαμηλή τιμή, είχε βάλει αμέσως τον Μούρχαους να εκτελέσει μια σειρά από εξευτελιστικές – αηδιαστικές θα έλεγα – αγγαρείες στον καταυλισμό του. Η απελευθέρωση του συμπατριώτη του είχε στοιχίσει στον Βρετανό πρόξενο στη Δαμασκό τρεις εβδομάδες διαπραγματεύσεων και δέκα ακόμα καμήλες.

Μέχρι να ελευθερωθεί και να σαλπάρει για την επιστροφή στην πατρίδα, ο κύριος Μούρχαους είχε θεραπευτεί διαπαντός από οποιαδήποτε άλλη επιθυμία να εγκαταλείψει τη γενέθλια γη. Τώρα, τουλάχιστον μισό αιώνα μετά τη λεβαντίνικη περι-

πέτειά του, σπανίως εγκατέλειπε το Λονδίνο. Καθόταν επί ώρες στο καπνιστήριο του Μάρκο Πόλο, απολαμβάνοντας διάφορα πούρα που μύριζαν απαίσια και ενδίδοντας σε φιλικές, όσο και άσκοπες συζητήσεις με όποιον περνούσε για να καθίσει λίγο στο τραπέζι του. Ο Άνταμ έβρισκε τη συντροφιά του παραδόξως χαλαρωτική.

«Έξυπνο παλικάρι αυτός ο Μπούσικαλτ¹», σχολίασε εντελώς απροσδόκητα ο κύριος Μούρχαους έπειτα από κάμποσα λεπτά σιωπής. «Είδα το έργο του *Όταν πέφτει το σκοτάδι*² στο θέατρο της Πριγκίπισσας³ πριν από κάνα δυο σεζόν. Μήπως το είδες;»

Ο Άνταμ απάντησε ότι δεν είχε τη χαρά.

«Στα μισά του έργου ένα τεράστιο τρένο εισβάλλει πάνω στη σκηνή προκαλώντας έναν δαιμονικό σαματά.» Ο κύριος Μούρχαους έκανε μια ασαφή, ρευστή χειρονομία υποδηλώνοντας το μέγεθος του τρένου. «Ένας άντρας είναι δεμένος πάνω στις ράγες. Η μηχανή πλησιάζει όλο και περισσότερο. Το τρένο περνάει σφυρίζοντας σαν τρελό. Συναρπαστική σκηνή. Νόμιμα ότι θα πάθω πανικό.»

Ο Άνταμ είπε ότι ήταν κρίμα που το είχε χάσει.

«Όμως τελικά το τρένο δεν τον χτύπησε. Ένας Θεός ξέρει πώς. Μου φαίνεται ότι για μια στιγμή κοίταξα αλλού και την επόμενη ο άντρας ήταν όρθιος και ελεύθερος. Ούτε που πήρα είδηση πώς τα κατάφερε.»

Ο κύριος Μούρχαους έμεινε ξανά σιωπηλός λες και προσπαθούσε να καταλάβει τις λεπτομέρειες της λογικής των εντυπωσιακών σκηνών που είχε δει πριν από δύο χρόνια. Ο Ά-

¹ Σ.τ.Μ.: Αναφορά στον Dionysius Lardner Boursiquot ή Dion Boucicault (1820-1890), ηθοποιό και συγγραφέα ιρλανδικής καταγωγής.

² Σ.τ.Μ.: Αναφέρεται στο έργο του Boucicault, *After Dark: A Tale of London Life* (1868).

³ Σ.τ.Μ.: Το Princess Theater λειτούργησε από το 1836 έως το 1902 στην οδό Όξφορντ.

νταμ επέστρεψε στις σκέψεις του, πολλές από τις οποίες τριγύριζαν γύρω από την ελκυστική μορφή της κοπέλας που τον είχε επισκεφθεί στην οδό Ντάουτι την προηγούμενη μέρα. Ποια ήταν στην πραγματικότητα; Την έλεγαν στ' αλήθεια Έμιλι Μείτλαντ; Και ποιος ήταν ο λόγος που είχε αψηφήσει κατάφωρα τις συμβάσεις, αποφασίζοντας να τον επισκεφθεί στην κατοικία του; Αν και είχε γαργαλήσει τη ματαιοδοξία του λέγοντάς του ότι θαύμαζε το βιβλίο του, δεν ήταν σίγουρος ότι θα έπρεπε να την πιστέψει. Όπως δεν ήταν σίγουρος ότι πίστευε την ιστορία της πως είχε δει την αποστολή του Φιλντς να φτάνει στην προκυμαία της Θεσσαλονίκης. Απ' όσο θυμόταν, ο καθηγητής είχε κάνει τα αδύνατα δυνατά για να βεβαιωθεί ότι θα έφταναν χωρίς τυμπανοκρουσίες. Ήταν απίθανο η κοπέλα και η μητέρα της να είχαν μάθει τα ονόματά τους ή ότι ήταν Άγγλοι. Και γιατί να χτυπήσει την πόρτα του ύστερα από τρία χρόνια ώστε να τον πληροφορήσει για το γεγονός ότι τον είχε δει στη Θεσσαλονίκη; Δεν έβγαζε νόημα. Αδυνατούσε να φανταστεί *οποιονδήποτε* λόγο για την επίσκεψή της. Και γιατί, από τη στιγμή που βρέθηκε εκεί, είχε φύγει τόσο άξαφνα και χωρίς να πει μια λέξη; Η θορυβώδης καταστροφή των πλακών από τον Κούντ στον σκοτεινό θάλαμο ήταν σοκ, αλλά σίγουρα δεν ήταν αρκετό για να τρέψει μια κοπέλα σε φυγή. Τουλάχιστον μια κοπέλα με τόση αυτοκυριαρχία όση που έμοιαζε να διαθέτει η δεσποινίς Μείτλαντ. Ο Άνταμ είχε μπροστά του πλήθος από ερωτήσεις, αλλά ελάχιστες απαντήσεις. Έπειτα από ένα λεπτό η φωνή του συνομιλητή του διέκοψε τον ειρμό της σκέψης του.

«Παραμιπτόντως, Κάρβερ, παραλίγο να το ξεχάσω. Ένας τύπος πέρασε από εδώ χθες και ρωτούσε για σένα. Ρώτησε αν θα παρευρεθείς στο δείπνο εις μνήμην του Σπικ την Πέμπτη. Του είπα ότι θα είσαι εκεί. Ελπίζω να μη σε πειράζει.»

«Τύπος, κύριε Μούρχαους; Τι είδους τύπος;»

Ο κύριος Μούρχαους έδειξε να αιφνιδιάζεται από την ερώτηση. «Κάπως ψηλός. Και καραφλός.» Ο ηλικιωμένος άντρας εξάντλησε γρήγορα τις περιγραφικές του ικανότητες. «Για να είμαι ειλικρινής, δεν θυμάμαι και πολλά απ' αυτόν... Τώρα που το σκέφτομαι, είχε μια ουλή που δεν περνούσε απαρατήρητη. Πάνω απ' το μάτι. Σαν μισοφέγγαρο. Ακριβώς εδώ.» Ο Μούρχαους έδειξε το μέτωπό του. «Συγγνώμη, φιλαράκο. Ελπίζω να μην είπα κάτι που δεν έπρεπε.»

* * * * *

Με τον Άνταμ στο Μάρκο Πόλο, ο Κούντ Ντέβλιν ήταν μόνος στο δωμάτιό του στην οδό Ντάουτι. Είχε καθίσει στην καλύτερη πολυθρόνα του καθιστικού και ασχολούνταν με το να γεμίζει την αγαπημένη του πίπα με τον βρομερό καπνό που προτιμούσε. Η πρόθεσή του ήταν να περάσει την επόμενη ώρα χωρίς να κάνει τίποτα πιο κοπιαστικό από το να τον εισπνέει και να τον εκπνέει.

Ο Κούντ είχε πάρει το όνομά του μια μέρα του 1828, όταν ήταν ενός μηνός βρέφος. Ίσως να του είχαν δώσει κάποιο άλλο όνομα πριν τον βρουν τυλιγμένο σε μια κουβέρτα και ξαπλωμένο στα σκαλοπάτια του Βρεφοκομείου για Έκθετα Σεντ Νίκολας στο Ίλι Πλέις, αλλά αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, εκείνο το πρώτο του όνομα είχε χαθεί. Ο αιδεσιμότατος Μάλαχι Μέρντιου, ο διευθυντής του βρεφοκομείου που είχε δεχτεί άλλα τέσσερα ορφανά βρέφη την ίδια εβδομάδα, αποφάσισε πως, εφόσον ήταν το πέμπτο, θα έπρεπε να πάρει το όνομα «Κούντους⁴». Το «Ντέβλιν», πιο κοινότοπα, είχε προέλθει από την κουβέρτα με την οποία είχε βρεθεί τυλιγμένο το βρέφος. Επάνω της υπήρχε μια ετικέτα που έγραφε «Πανσιόν Ντέβλιν, Οδός Άρντι, Δουβλίνο». Έτσι λοιπόν ο αιδεσιμότατος Μέρντιου

⁴ Σ.τ.Μ.: Από το λατινικό *quintus*, πέμπτος.

έδωσε στο συγκεκριμένο βρέφος το όνομα Κούντους Ντέβλιν. Μόλις το μωρό άρχισε να λέει τα πρώτα του λογάκια, αποφάσισε ότι το τρισύλλαβο όνομα ήταν μάλλον πολύ βαρύ. Το Κούντους έγινε Κούντ και έτσι έμεινε για σαράντα χρόνια.

Στη διάρκεια αυτών των σαράντα χρόνων, η ζωή του Κούντ είχε τα πάνω της και τα κάτω της. Τα κάτω της περιλάμβαναν ένα μικρό διάστημα κατά το οποίο είχε δουλέψει στο μαγκανοπήγαδο του Σωφρονιστικού Ιδρύματος του Γκόλντμπαθ Φιλντς, έπειτα από μια παρεξήγηση με έναν άλλον άντρα για την ιδιοκτησία ενός αλόγου, και ένα ακόμα μικρότερο διάστημα που το πέρασε υπηρετώντας σ' ένα από τα πλέον επιφανή τάγματα του βρετανικού στρατού. Η ζωή του στρατιώτη είχε φανεί βαρετή στον Κούντ και είχε λιποτακτήσει έπειτα από έναν μόλις μήνα θητείας. Για καλή του τύχη, είχε φροντίσει να καταταγεί με ψεύτικο όνομα. Για ακόμα καλύτερή του τύχη, το όνομα που είχε διαλέξει ήταν «Τζον Σμιθ» και είχε συνειδητοποιήσει, πολύ εύστοχα, ότι οι πιθανότητες να ασχοληθεί ο στρατός με έναν λιποτάκτη ονόματι Τζον Σμιθ ήταν τόσο μικρές που μπορούσε να τις αποδιώξει από το μυαλό του. Δύο μέρες αφότου την κοπάνησε από τον στρατώνα στο Άλντερσοτ χωρίς την απαραίτητη άδεια, ο Κούντ είχε γυρίσει στα γνωστά του λημέρια στο Μπόροου, ανανεώνοντας τη σχέση του με τη ζωή των δρόμων του Λονδίνου.

Αν κάποιος τον ρωτούσε, έτσι όπως καθόταν φουσώντας τολύπες καπνού προς τη μεριά της βιβλιοθήκης, θα παραδεχόταν ότι η γνωριμία του με τον Άνταμ Κάρβερ αποτελούσε μια πολύ καλή στιγμή της ζωής του. Θα μπορούσε επίσης να παραδεχτεί ότι αυτή η γνωριμία ήταν εντελώς αναπάντεχη. Ο Κούντ έτρεφε βαθιά πίστη στο πεπρωμένο. Το πεπρωμένο, όπως πίστευε, μάλλον ευθυνόταν για τα γεγονότα που είχαν φέρει μαζί κύριο και υπηρέτη. Αυτό που σίγουρα είχε οδηγήσει τον Κούντ να ακολουθήσει την αποστολή του Φιλντς στην Ευρωπαϊκή

Τουρκία ήταν το πεπρωμένο. Τι άλλο θα μπορούσε να τον κάνει να σηκώσει το πεταμένο φύλλο μιας πρωινής εφημερίδας σε μια παμπ του Σάουθερκ; Δεν θα μπορούσες να τον πεις μανιακό αναγνώστη. Τι άλλο εκτός από το πεπρωμένο θα μπορούσε να είχε τραβήξει το βλέμμα του στη διαφημιστική καταχώριση που καλούσε άντρες με ατρόμητη καρδιά και δυνατό κορμί, άντρες που ενδιαφέρονταν να τινάξουν τη σκόνη της Αγγλίας από τα πόδια τους, να παρουσιαστούν στις εννέα το επόμενο πρωί σ' ένα γραφείο της οδού Μάριλμπον όπου θα ενημερώνονταν για κάποια συγκεκριμένα πλάνα που μπορεί να απέβαιναν χρήσιμα σ' αυτούς; Όπως υποδείκνυε ολοφάνερα η καταχώριση, όσοι διέθεταν τα χαρακτηριστικά που ζητούσαν οι διαφημιστές θα έπαιρναν και χρήματα. Η διαφήμιση κέντρισε την περιέργεια του Κούντ. Δεν ήταν σίγουρος κατά πόσο είχε ατρόμητη καρδιά, αλλά δυνατό κορμί είχε. Επιπλέον, διήνυε μια από τις περιοδικές φάσεις αφραγκίας. Οι πιστωτές του, οι οποίοι ήταν κάμποσοι, είχαν αρχίσει να απαιτούν τα χρήματά τους. Ένας απ' αυτούς, με το παρατσούκλι Μπλακ Μπεν, είχε δηλώσει ότι αν ο Κούντ δεν αποπλήρωνε τα χρωστούμενα, ίσως και να κατέληγε με σπασμένα πόδια. Τα μετρητά ή η ευκαιρία να φύγει από το Λονδίνο –μπορεί και ο συνδυασμός τους– ως προοπτικές φάνηκαν στον Κούντ δελεαστικές. Με την αρχή «τι είχαμε, τι χάσαμε», αποφάσισε να εμφανιστεί στο γραφείο της οδού Μάριλμπον την καθορισμένη ώρα για να μάθει τι παιχνίδι έπαιζαν οι διαφημιστές.

Μια ουρά από άντρες που είχαν διαβάσει τη διαφήμιση είχε ήδη σχηματιστεί έξω από το γραφείο του κυρίου Ουίλιαμ Πέρι, του πράκτορα στον οποίο ο καθηγητής Φιλντς είχε αναθέσει να στρατολογήσει πέντ' έξι χαμένα κορμιά για την αποστολή του. Ο Κούντ ήταν εκεί για να καταταγεί, τελεία και παύλα. Ενώ όλοι οι υπόλοιποι άντρες που περίμεναν στη σειρά έμοιαζαν με δυσारेστημένους υπαλλήλους ή άνεργους πωλητές,

εκείνος ήταν ο μόνος που μπορούσε ασαφώς να περιγραφεί ότι ανήκε στην εργατική τάξη. Αυτή η αισθητή διαφορά έπαιξε αποφασιστικό ρόλο.

«Ο κύριος που εκπροσωπώ αναζητά άντρες με ατρόμητη καρδιά», είπε ο κύριος Πέρι, «άντρες που δεν φοβούνται τη σκληρή σωματική εργασία κάτω από τον καυτό ήλιο μακρινών χωρών. Όχι τίποτα μαμόθρεφτα που περνάνε την ώρα τους πίσω από έναν πάγκο υφασματέμπορου στο Χόλμπορν.»

Βλέποντας τον Κούντ, ο κύριος Πέρι σκέφτηκε ότι είχε βρει τον ιδανικό υποψήφιο. Τον προσέλαβε αμέσως. Τους υπόλοιπους υποψηφίους τους έστειλε αδιάβαστους. Ο πράκτορας δεν ήταν ο πρώτος που οδηγήθηκε στο εσφαλμένο συμπέρασμα ότι ο αέρας ξινίλας και ανυπακοής που απέπνεε ο Κούντ ήταν απλώς ένα προσωπείο που έκρυβε πίσω του υποδειγματικές αρετές. Και όπως αποφάσισε το πεπρωμένο, μέσα σε λίγες εβδομάδες, μαζί με τον καθηγητή Φιλντς και τον Άνταμ Κάρβερ, ο Κούντ ήταν ένας απ' αυτούς που τίνάζαν τη σκόνη της Αγγλίας από τα πόδια τους. Ο Μπλακ Μπεν και οι άλλοι μπελάδες της ζωής του Λονδίνου έμειναν πίσω καθώς σάλπαραν για τη Θεσσαλονίκη.

Εξίσου σίγουρο, όπως πίστευε ο Κούντ, ήταν πως το πεπρωμένο υπαγόρευσε να είναι διατεθειμένος να σώσει τον Άνταμ σ' ένα σοκάκι της Θεσσαλονίκης, όταν ο νεαρός βρέθηκε αντιμέτωπος με τέσσερις απειλητικούς Τούρκους που του ζητούσαν όσα πιάστρα είχε επάνω του. Ο Άνταμ, που πριν από λίγους μήνες συμμετείχε στην ομάδα πυγμαχίας του κολεγίου του, κατάφερε να ρίξει στο έδαφος δύο από τους επιτιθέμενους, αλλά η δύναμη των αριθμών υπερίσχυσε. Ενώ οι άλλοι δύο ήταν έτοιμοι να τον ξυλοφορτώσουν, ο Κούντ εμφανίστηκε σαν από μηχανής θεός στη γωνία του λασπωμένου σοκακιού. Οι Τούρκοι ήταν πιο σωματώδεις από τους Άγγλους, όμως ο Κούντ είχε αποφασίσει, λίγο μετά αφότου η ομάδα είχε

φτάσει στη Θεσσαλονίκη, να μην ξαναπερπατήσει ποτέ στην πόλη αν δεν έχει μαζί του ένα αστυνομικό κλομπ. Το κλομπ, που το χειρίστηκε με ιδιαίτερο ενθουσιασμό, έκανε την πλάστιγγα να γείρει προς το μέρος των ξενόφερτων. Πολύ γρήγορα οι Τούρκοι έπεσαν αναίσθητοι. Τα πιάστρα έμειναν στην τσέπη του Άνταμ. Αυτός και ο Κούντ, που μέχρι τώρα δεν είχαν δώσει ιδιαίτερη σημασία ο ένας στον άλλον, συνασπίστηκαν. Μήνες αργότερα, στα βουνά νότια της πόλης, ο Άνταμ μπόρεσε να ανταποδώσει τη χάρη. Ο Κούντ είχε πέσει από το μουλάρι του σ' έναν ορμητικό χείμαρρο. Θα είχε βρεθεί στον Θερμαϊκό αν ο Άνταμ δεν τον είχε τραβήξει από το νερό. Η απροσδόκητη φιλία ανάμεσα στους δύο άντρες δυνάμωσε. Σιγά σιγά οι άλλοι άρχισαν να βλέπουν τον Κούντ σαν υπηρέτη του Άνταμ.

Όταν η αποστολή επέστρεψε στο Λονδίνο, ο Άνταμ είπε ότι είχε μια κενή θέση υπηρέτη και ότι ίσως ο Κούντ ήταν το κατάλληλο πρόσωπο για να την πάρει. Ο Κούντ συμφώνησε με ύφος που υπονοούσε ότι έκανε χάρη στον Άνταμ. Ο Άνταμ επωφελήθηκε έγκαιρα από τα χρήματα που του είχε καταβάλει ο Τζον Μάρει ως προκαταβολή για το προνόμιο της έκδοσης του *Ταξίδια στην Αρχαία Μακεδονία*, οπότε ο κύριος μαζί με τον υπηρέτη μετακόμισαν στο διαμέρισμα της οδού Ντάουτι. Έμεναν εκεί για περίπου δύο χρόνια και ο διακανονισμός έδειχνε να βολεύει και τους δύο.

Καμία από όλες αυτές τις ιστορίες του παρελθόντος δεν πέρασε από το μυαλό του Κούντ ενώ κάπνιζε τις πίπες του γεμάτες με επιβλαβή καπνό. Σε τέτοιους καιρούς είχε τέτοια ικανότητα να βιώνει γαλήνια το παρόν που θα μπορούσε να προκαλέσει οργή ακόμα και σ' έναν σοφό της Ανατολής. Για περίπου μία ώρα το μόνο που τον απασχολούσε ήταν η ανάγκη να στουμπίζει και να ξαναγεμίσει την πίπα του κάθε λίγο και λιγάκι. Καθώς έφτανε το μεσημέρι και άκουγε τον ήχο του ρολογιού

να σημαίνει τις ώρες, αισθάνθηκε πως κάτι του έλειπε για να ολοκληρωθεί η ευτυχία του. Μια πίπα, σκέφτηκε, δεν αξίζει χωρίς ένα ποτό. Ήταν ώρα να φύγει για το Λάιον εντ Λαμπ. Ο Κουίντ πήγε από το καθιστικό στο μικρό πλαϊνό δωμάτιο που θεωρούσε αποκλειστική του επικράτεια. Πήρε το μπλε σακάκι από δίμιτο που ήταν αφημένο στο κρεβάτι και το φόρεσε. Αφού έβαλε τη σβησμένη του πίπα σε μία από τις τσέπες του, έφυγε από το δωμάτιο και κατευθύνθηκε προς τις σκάλες που οδηγούσαν από το διαμέρισμα του πρώτου ορόφου στο ισόγειο.

Καθώς άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά που οδηγούσαν στο χολ, είδε ότι κάποιος στεκόταν στον μισοσκότεινο διάδρομο. Προς μεγάλη του απογοήτευση, συνειδητοποίησε ότι ήταν η κυρία Γκάφερι. Η κυρία Γκάφερι, χάρη στη διαθήκη του μακαρίτη συζύγου της, ήταν ιδιοκτήτρια του ακινήτου με αριθμό 65 επί της οδού Ντάουτι. Δυστυχώς, η ιδιοκτησία αυτού του ακινήτου ήταν το μόνο που κατάφερε να αφήσει στη γυναίκα του ο κύριος Γκάφερι, ένας δικηγόρος αστικών υποθέσεων με ένα μικρό γραφείο στην οδό Τσάνσερι. Μια μάλλον επιπόλαιη επένδυση σ' ένα αυστραλιανό χρυσωρυχείο, το οποίο, έπειτα από μια πιο προσεκτική επιθεώρηση αποδείχτηκε ότι περιείχε ελάχιστο χρυσό, αποδείχθηκε καταβόθρα που κατάπιε όλα τα υπόλοιπα επίγεια αγαθά του. Μετά τον θάνατό του, η χήρα του δεν είχε άλλους πόρους επιβίωσης. Είχε υποχρεωθεί να παραχωρήσει τον επάνω όροφο του ακινήτου σε ενοικιαστές, ενώ η ίδια συνέχιζε να ζει στο ισόγειο. Είχε αναγκαστεί να γίνει σπιτονοικοκυρά. Ήταν μια κατάσταση που δεν απολάμβαναν ούτε η κυρία Γκάφερι ούτε πολλοί από τους ενοικιαστές.

Η κυρία Γκάφερι είχε χάσει τον σύζυγό της πριν από πολλά χρόνια, αλλά το ήδη φοβερό παρουσιαστικό της γινόταν ακόμα χειρότερο από τα πένθιμα ρούχα από μαλλομέταξο που εξακολουθούσε να φοράει. Οι κακές γλώσσες έλεγαν ότι όσο ζούσε, ο κύριος Γκάφερι είχε προκαλέσει μεγάλη στενοχώρια στη γυ-

ναίκα του. Κρίνοντας από τη διαθήκη του, σίγουρα το έκανε. Παρ' όλα αυτά, τώρα που είχε πάψει να ανήκει στον κόσμο των ζωντανών, τα κουσούρια του είχαν λησμονηθεί. Φαίνεται ότι η κυρία Γκάφερι, όπως η βασίλισσα, είχε αποφασίσει να διαφημίζει την κατάσταση της χηρείας της ώσπου να τον ακολουθήσει στον τάφο. Τώρα, μαύρη σαν καλιακούδα και απροκάλυπτα απειλητική, έκλεινε τον δρόμο του Κούντ.

«Γυναίκες...» είπε. «Δεν πρόκειται να τις ανεχτώ.»

Ο τρόπος με τον οποίο ο Κούντ αντιμετώπιζε την κυρία Γκάφερι ήταν ο ίδιος που χρησιμοποιούσε για κάθε ανώτερο στην κοινωνική ιεραρχία και ενδεχομένως αυτή η συμπεριφορά να του προκαλούσε προβλήματα. Έκανε τον ηλίθιο. Αν υπήρχε δυνατότητα να υποκριθεί τον χαζοχαρούμενο, έκανε αυτό ακριβώς, με το σκεπτικό ότι ήταν πιο πιθανό να επιφέρει τα αποτελέσματα που επιθυμούσε. Ωστόσο, με τον χαρακτήρα του, ο Κούντ ήταν υποχρεωμένος να υποκρίνεται τον χολωμένο ηλίθιο. Με τα χρόνια είχε διαπιστώσει ότι ακόμα κι ένας χολωμένος ηλίθιος μπορούσε να πείσει αποτελεσματικά τους ανθρώπους οποιασδήποτε βαθμίδας της εξουσίας ότι δεν είχε νόημα να τον ανακρίνουν ή να τον ενοχλούν πια. Αντιμέτωπος με μια εμφανώς έξαλλη σπιτονοικοκυρά που του κουνούσε το δάχτυλο, απλώς μουρμούριζε μεσ' απ' τα δόντια και κοιτούσε επίμονα την ξύλινη επένδυση του πατώματος. Ήξερε με σιγουριά ότι η θύελλα θα περνούσε πάνω από το κεφάλι του χωρίς να τον αγγίξει.

«Όχι στο σπίτι μου. Όχι κάτω από τη δική μου στέγη. Ξετσίπωντες που κάνουν επίδειξη της ξετσιπωσιάς τους. Όλες αυτές είναι πιο ανήθικες και από ένα μπουλούκι Ινδιάνων.»

Ο Κούντ συνέχισε να κοιτάζει το πάτωμα. Η αρχική παρατήρηση της κυρίας Γκάφερι τον είχε μπερδέψει, αλλά τώρα είχε καταλάβει ότι αυτό που είχε θίξει την ευπρέπεια της χήρας ιδιοκτήτριας ήταν η επίσκεψη της μυστηριώδους κοπέλας. Δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι χρήσιμο να πει, γι' αυτό και παρέ-

μεινε σιωπηλός. Η αγανάκτηση της κυρίας Γκάφερι συνέχισε να ταλαιπωρεί τα αυτιά του. Ο Κούντ περίμενε ώσπου τελικά διαισθάνθηκε ότι έφτανε στο τέλος του παραληρήματός της.

«...Και αυτό να το πεις στον κύριό σου εκ μέρους μου. Πες του ότι δεν θέλω να ξαναδώ να τον επισκέπτονται γυναίκες οποιαδήποτε ώρα της ημέρας. Αλλιώς, θα έχει σύντομα νέα μου και δεν θα του αρέσουν καθόλου. Πες του αυτό, Κούντ. Καταλαβαίνεις τι σου λέω, άνθρωπέ μου;»

Ο Κούντ μουρμούριζε δύστροπα. Εκλαμβάνοντας το μουρμούρισμα ως ένδειξη ότι τα λόγια της είχαν πιάσει τόπο, η κυρία Γκάφερι έκανε μεταβολή και ξαναγύρισε στο άντρο της. Ο Κούντ, ευγνώμων που η ταλαιπωρία του δεν είχε κρατήσει πολύ, συνέχισε το «ταξίδι» του προς μια Ίντια Πέλ Έιλ⁵, που είχε διακοπεί τόσο βάνουσα.

* * * * *

Καθώς στεκόταν στην είσοδο του Βρετανικού Μουσείου, ο Άνταμ κοιτούσε προς την οδό Γκρέιτ Ράσελ και την κυκλοφορία της. Ήταν λίγο μετά τις δέκα, ένα πρωινό Τετάρτης, και οι πύλες του μουσείου, που ήταν ανοιχτό για το κοινό μέρα παρά μέρα, είχαν μόλις ανοίξει πίσω του. Περίμενε τον καθηγητή Φιλντς, ο οποίος του είχε στείλει ένα γράμμα για να τον ειδοποιήσει ότι θα έφτανε στο Λονδίνο από το Κέιμπριτζ εκείνο το πρωί. «Υπάρχει ένα αττικό αγγείο από την κληρονομιά του σερ Τσαρλς Τάνκερβιλ που εκτέθηκε πρόσφατα», έγραφε ο καθηγητής, «το οποίο ανυπομονώ να δω. Μπορεί κι εσύ να το βρεις ενδιαφέρον, γι' αυτό και σου προτείνω να συναντηθούμε στην είσοδο του μουσείου στις δέκα ακριβώς.»

Ο Άνταμ σκέφτηκε ότι το γράμμα ήταν χαρακτηριστικό δείγμα του κάπως επιτακτικού ύφους που χρησιμοποιούσε ο

⁵ Σ.τ.Μ.: Είδος ξανθής μπίρας.

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ, ΦΟΝΟΣ, ΜΥΡΩΔΙΑ ΠΥΡΙΤΙΔΑΣ... ΕΤΣΙ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΡΒΕΡ ΚΑΙ ΚΟΥΙΝΤ

1870. Ο ερασιτέχνης αρχαιολόγος Άνταμ Κάρβερ και ο πιστός αλλά ισχυρογνώμων υπηρέτης του Κουίντ δέχονται στο σπίτι τους στο Λονδίνο την επίσκεψη μιας γοητευτικής κοπέλας. Η άφιξή της θα οδηγήσει τον Κάρβερ και τον Κουίντ στην αναζήτηση ενός αρχαιοελληνικού κειμένου το οποίο ίσως αποκαλύψει το μέρος όπου βρίσκεται ο θησαυρός του βασιλιά Φιλίππου Β΄ της Μακεδονίας.

Οι δυο τους θα αρχίσουν να ακολουθούν τις ενδείξεις στα πιο κακόφημα και τα πιο αριστοκρατικά μέρη του Λονδίνου, με τη μυρωδιά της πυρίτιδας και του εκβιασμού να μην τους εγκαταλείπουν στιγμή. Σύντομα θα βρεθούν στην Αθήνα –σε μια Ελλάδα που σπαράσσεται από πολιτικές έριδες– όπου θα ενώσουν τις δυνάμεις τους με έναν πρώην καθηγητή του Κέιμπριτζ στην προσπάθειά τους να εντοπίσουν το χαμένο χειρόγραφο. Όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι όπως φαίνονται, και κανένας από τους εμπλεκόμενους δεν είναι προετοιμασμένος για την τελική λύση, η οποία θα δοθεί στα πανέμορφα μοναστήρια που κρέμονται πάνω από τα απόκρημνα βράχια των Μετεώρων.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Διοικητικό 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-593-3

9 789604 615933